

HỒI 610

Tiêu Quy Tào Tù

K

hấu Trọng ló đầu ra khỏi lối ra rồi lại co đầu vào, thần sắc ngạc nhiên dường như không tin vào mắt mình, hít sâu một hơi rồi nói: “Các người tự mình coi đi.”

Từ Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch vội leo lên bậc đá trên cùng, thò đầu ra nhìn.

Từ Tử Lăng giật mình la lên: “Mẹ ơi! Không ngờ lại là trung tâm của Thái Cực điện. Ta từng đấu với Khả Đạt Chí ngay trên nắp hầm này.”

Hầu Hi Bạch liếc mắt một vòng, ánh trăng sao mờ ảo xuyên qua cửa trên nóc đại điện, cửa điện đóng chặt, phía trên long tọa ở góc phía bắc có bốn ngọn cung đăng bát giác tỏa ánh sáng bao bọc một góc đại điện, còn phần còn lại thì lờ mờ tối om. Gã chau mày nói: “Lối ra này phải đẩy cửa chính mới thoát ra được, không hợp tình hợp lý chút nào.”

Khấu Trọng gật đầu đáp: “Đúng vậy, cửa chính không thể nào là lối ra duy nhất được, cánh cửa nặng nề cứng chắc này cần phải có đến bốn năm người lực lưỡng mới đẩy ra nổi, âm thanh mở cửa nhất định sẽ chấn động toàn bộ người trong Thái Cực cung! Hừ, ta dám chắc rằng phía sau long tọa nhất định phải có cửa sau. Dạ yển năm đó Lý Uyên cùng đám phi tần theo đó đi vào đại điện, nhưng Thái Cực cung là trọng địa Hoàng cung, bên ngoài nhất định có người bảo vệ đêm ngày, đi cửa trước hay cửa sau đều khó mà qua mắt được bọn thị vệ. Nếu ta tính không lầm, nhất định phải có một địa đạo ngắn dẫn thẳng vào tẩm cung của Lý Uyên.”

Hầu Hi Bạch giật mình nói: “Nếu theo cách dò từng tắc từng tắc một mà người dùng khi này, chắc phải mất cả mấy ngày mới tìm ra được đường vào địa đạo này.”

Khấu Trọng ngồi xuống lối ra, chỉ vào đầu mình khẽ mỉm cười: “Dùng binh dụng mưu, chỉ cần động não thì có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian, nếu quả có một địa đạo ngắn dẫn vào tẩm cung, để tiết kiệm nhân lực, lối vào địa đạo nhất định phải nằm ở phía gần tẩm cung nhất, Lý Uyên chỉ cần đi vài bước là tới. Khấu tiểu sư ta là đệ tử đích truyền của Lão đại sư dám khẳng định lối vào nằm ở chỗ long đài, rất có thể nằm ngay dưới long tọa nữa, do đó diện tích cần tìm kiếm đã giảm đi đáng kể.”

Từ Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch gật đầu đồng ý, suy luận của Khấu Trọng quả thật rất là hợp tình lý.

Khấu Trọng thấy hai người đồng ý với mình thì nhảy vọt lên phóng tới bậc thang đá trắng dẫn lên long tọa, đại điện rộng lớn, không gian uy nghiêm khiến người ta phải khiếp vía.

Từ Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch nhảy ra khỏi lối ra, Từ Tử Lăng nhìn thấy bao đồ đeo trên lưng Hầu Hi Bạch bèn hỏi: "Trong đó chứa vật gì vậy?"

Hầu Hi Bạch ngồi xếp bằng xuống đất, hạ bao đồ đặt trước mặt, đáp: "Khấu Trọng bạn bieu vậy, chúng ta cũng đừng phí thời gian, trước tiên lấy công cụ kiếm ăn ra phân công chia chác thôi."

Từ Tử Lăng nghe vậy hiểu ngay, cười mắng: "Người cũng khá đó!" Rồi bắt chước gã ngồi xuống, nhìn gã mở bao đồ ra.

Khấu Trọng ở bên cạnh đang triển khai nghiên cứu tìm kiếm một cách "chuyên nghiệp", bận rộn tíu tít. Chỉ nhìn cách thiết kế khéo léo tinh xảo của địa đạo khi nãy, cũng biết lối vào của địa đạo ngắn dẫn vào nội cung này nhất định là rất khó phát hiện ra.

Hầu Hi Bạch đặc ý bày mấy đồ vật trong bao ra mặt đất, cười nói: "Ta có mơ cũng không nghĩ tới chuyện ngồi giữa Thái Cực điện để phân chia công cụ ăn trộm, cái này của huynh, bởi vì huynh là Tào Tam, do đó phải khác hơn bọn ta, lưng đeo mười tám mũi phi đao cùng bộ mặt hung tợn dữ dằn."

Từ Tử Lăng chẳng hứng thú chút nào với đồ đạc của Tào Tam, chộp lấy sợi dây câu mà Hầu Hi Bạch đẩy đến trước mặt, ngạc nhiên hỏi: "Sợi dây này là dùng gân trâu bện thành, móc câu được chế từ thép tốt, rõ ràng không phải vật nhất thời dùng tạm. Huynh có một bộ ta cũng chẳng lấy làm lạ, nhưng lại có tới ba bộ, đúng là vượt ra ngoài suy nghĩ của ta."

Hầu Hi Bạch cười nói: "Chuyện trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông, đó là ta mời truyền nhân chân chính của Lỗ đại sư là Lôi gia cẩn thận chế luyện thành, dài tới mười hai trượng, lọt vào tay của y cũng là đồ vô dụng, nhưng chúng ta chỉ cần dùng chút công phu, có thể mọc cánh bay vọt vào bên trong cung, tiện lợi cho việc trộm cắp, cũng có thể nhanh chóng tẩu thoát khi cần."

Từ Tử Lăng chỉ vào ba đồng đạn tròn nhỏ cỡ hạt dẻ không biết làm bằng thứ gì, hỏi: "Đồng này là thứ quý quái gì vậy?"

Hầu Hi Bạch đáp: “Thứ này không giống như mê hương đạn hạng bét, mà là pháp bảo độc môn phòng thân của Tào Tam, vừa có tác dụng làm mê hồn, vừa có thể tạo ra một màn khói dày đặc, ta lấy được từ người Tào Tam, vốn tính để làm kỷ niệm, ai ngờ đến giờ lại dùng tới, mỗi người ba viên. Chỉ cần bắn ra một viên đạn, nhất là bên trong phòng kín mít thì càng phát huy hiệu quả không ngờ, còn có thể làm người ta lầm tưởng huynh là Tào Tam nữa.”

Từ Tử Lăng nghi ngờ hỏi lại: “Đây chỉ là một viên đạn nhỏ, làm sao mà có thể sinh ra nhiều khói như vậy? Tào Tam dùng một lúc bao nhiêu viên?”

Hầu Hi Bạch nói: “Vốn tổng cộng có mười viên, ta cũng hoài nghi giống huynh, nên thử quăng một viên xuống đất, nói ra chỉ sợ huynh không tin, khói mù dày đặc xông lên làm ta suýt nữa ngạt thở chết, ta không có hay khoác lác như Khấu Trọng đâu.”

Từ Tử Lăng bực bội nói: “Xem bộ dạng, nghe giọng điệu của huynh, đêm nay xem ra không phải là vào đây xem qua một chút rồi.”

Hầu Hi Bạch lấy từ trong người ra một cuộn giấy, dọn dẹp mấy thứ đồ đạc qua một bên, rồi đặt xuống đất, dùng Mê yên đạn chặn ở bốn góc, cười nói: “Đây là bản đồ toàn bộ cung cấm Đại Đường, do tiểu đệ mấy ngày nay dùng trí nhớ vẽ lại, một ngọn cây một cọng cỏ cũng không bỏ sót, còn tường tận rõ ràng hơn cả Cung thành đồ để trong chỗ của Lưu Chính Hội nữa, tiểu đệ không có tài như hai vị lão ca nhìn qua một lần đã nhớ được hết, nhưng nhìn được nhiều lần cũng đã thuộc nằm lòng, lúc bỏ chạy thì cũng quen thuộc dễ dàng như trong lòng bàn tay vậy. Mấy chỗ để trống là những nơi ta chưa từng đi tới.”

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của ta.”

“Rắc!”

Âm thanh vang lên từ phía đài cao thu hút sự chú ý của hai gã, nhìn theo âm thanh, thấy Khấu Trọng chần chừ đẩy long tọa sang một bên rồi đứng dậy, quay sang hai gã ra hiệu đại công cáo thành.

Lối vào địa đạo dưới long tọa thiết kế tương tự như lối vào địa đạo từ Doãn phủ, chẳng hề có khóa, chỉ có điều nếu không có chút công lực thì chẳng có cách nào mở ra được, do đó ngoại trừ người cố ý tìm tòi như Khấu Trọng thì chẳng ai ngờ rằng có một lối vào ở đây cả.

Bí đạo đi thẳng một đường về phía bắc, ba người theo đó đi thẳng đến hậu cung mới nhìn thấy lối ra. Lần này bọn họ chú ý cẩn thận, trước tiên chỉnh lý y phục, giắt móc câu vào thắt lưng, đợi Từ Tử Lăng đeo phi đao và mặt nạ của Tào Tam vào xong, Khấu Trọng dùng chưởng ấn vào lưng của Từ Tử Lăng, để gã có thể dò xét động tĩnh bên ngoài địa đạo.

Hai người chăm chú chờ đợi, Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: “Bên ngoài thì giống như là Ngự hoa viên, ta nghe được tiếng gió thổi lá cây lay động.”

Khấu Trọng vui mừng nói: “Nếu theo bản đồ Đường cung của Tiểu Hầu, phía trên chính là ngự viên chính giữa hậu cung, bên phải chính là tấm cung của Lý Uyên, bên trái là chỗ ở của phi tần, Ngưng Bích Các của Trương nương nương thì đứng ở một đình viện riêng.”

Cung thành Đại Đường tọa lạc tại phía cực bắc của đường trục bắc nam thành Trường An, nằm ở trên cao nhìn xuống, quay về phía nam xung vương. Cung thành gồm hai bộ phận lớn, Hoàng thành bên ngoài và Hoàng cung bên trong, có một quảng trường lớn phân cách. Hoàng cung lại được chia làm ba, chính giữa là Thái Cực cung, phía tây là Dịch Đình quán của Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân, phía đông là Đông cung của Thái tử Lý Kiến Thành.

Trung tâm của Thái Cực cung là Thái Cực điện, tiếp theo là bốn điện Lương Nghi, Thừa Khánh, Lập Chính và Thần Long, phía bắc của bốn điện này là Ngự hoa viên cùng các đình viện là nơi ở của hoàng đế và các phi tần. Cửa sau cung là Huyền Vũ môn, bao gồm cả trụ sở của thị vệ, là đại bản doanh của Ngự vệ trong cung, lúc nào cũng có trọng binh đóng giữ, phụ trách bảo vệ Cung thành. Do đó hậu viện của Hoàng cung chính là nơi nguy hiểm nhất trong Đại Đường cung, hễ xảy ra chuyện thì sẽ kinh động ngay đến hàng ngàn ngự vệ tinh nhuệ tuần tiểu đêm ngày.

Từ Tử Lăng nói: “Ta vẫn còn mơ hồ về mục tiêu thực sự chúng ta do thám Hoàng cung đêm nay, lúc thì nói là chỉ để dò đường, lúc thì nói phải động chân động tay đánh một trận.”

Khấu Trọng cười nói: “Chẳng phải là nói để cho Tào Tam đại triển uy phong sao? Lăng thiếu gia đừng có nhìn ta kiểu đó, ta biết rõ làm kinh động đến Tru Tà đội con mẹ nó gì đó của Lý Uyên là chuyện không nên, cũng là chuyện điên khùng, do đó bọn ta chỉ lạnh mặt lạnh tay lấy đi chút bảo bối thôi, tiếp đó nhờ vào Yến Tử ẩn giá rẻ Hầu công tử cầm theo lưu lại một dấu Yến Tử ẩn. Nếu còn e không đủ, thì Lăng thiếu gia có thể dùng chữ của người viết mấy câu lên tường, kiểu như là ‘Tào Tam Đã Đến Chơi Ở Đây’.”

Hầu Hi Bạch húng khởi nói: “Vào kho báu làm sao mà ra tay không được. Tiện tay lấy luôn Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ mà bỏ chạy, còn hay hơn là đợi Lý Uyên triệu Tống nhị gia của chúng ta nhập cung.”

Từ Tử Lăng liếc mắt ra hiệu cho Khấu Trọng, kêu gã lên tiếng.

Khấu Trọng hiểu ý, vỗ vai Hầu Hi Bạch nói: "Chuyện này có khó có dễ, đêm nay chúng ta chọn dễ bỏ khó, chỉ do thám thư trai của Lý Uyên, cho dù bức họa quý có nằm tại đó, công tử ngài có xem qua cũng để lại vào vị trí cũ, rồi về nhà ngủ một giấc thôi."

Hầu Hi Bạch vô cùng ngạc nhiên, thất vọng nói: "Vậy cái mưu kế gì đó chẳng phải là để gạt ta hay sao?"

Khấu Trọng đáp: "Đừng có nhạy cảm quá như vậy, chỉ là muốn tốt cho người thôi! Đã quyết định vậy, chúng ta đêm nay lẳng lặng mò tới, rồi lẳng lặng rút đi, chỉ lưu lại dấu vết của Tào Tam, để vu oan giá họa."

Địa đạo trở lại tối om, gờ bàn tay trước mắt cũng không thấy rõ.

Khấu Trọng dùng xảo kinh, vô thanh vô tức đẩy nắp đẩy bằng đá lên.

Khấu Trọng hô khẽ: "Cái nắp này thật là nặng quá!"

Trên đầu mọi người, bầu trời đêm chi chít đầy sao.

Từ Tử Lăng lộ đầu lên nhìn thử, không khỏi thầm khen địa đạo này thiết kế rất độc đáo. Lối ra được bố trí trên tòa giả sơn nằm ở giữa hồ cá trung tâm của Ngự hoa viên, lối ra nằm ở chỗ một sườn núi bằng phẳng, bốn phía có sơn thạch che chắn, ra vào cũng không bị phát giác.

Ba gã chui ra ngoài, đóng lại lối ra rồi che lại khăn trùm mặt.

Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Ngự hoa viên tựa hồ như chẳng có ai, có thể là Lý Uyên muốn dễ dàng ra vào, nên cố ý không bố trí quân tuần phòng."

Khấu Trọng hít sâu một hơi gió mát lạnh, cười khẽ: "Nơi đáng để du ngoạn nhất ở Trường An chẳng phải là Đại Đường cung hay sao, chúng ta đi một vòng xem thử, đi thôi!"

Gã nhảy vọt đi trước tiên, lướt qua bảy tám trượng mặt nước, điểm chân vào lan can cạnh hồ, rồi phóng vọt lên cao đáp trên một nhánh ngang của một cây đại thụ kế cận.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch như bóng với hình, đuổi sát theo sau.

Đứng trên cao nhìn dõi ra xa, Ngưng Bích Các của Trương Tiệp dư vẫn còn đèn hoa rực rỡ, văng vẳng truyền lại tiếng đàn sáo réo rắt. Bất kể là chỗ ở của phi tần hay là hậu cung của Lý Uyên đều là từng khu từng khu đình viện điện các bao quanh bởi dãy hành lang uốn khúc, từng khu được tường cao phân cách với Ngự hoa viên ở chính giữa. Lúc này ngoại trừ Ngưng Bích các, mấy đình viện khác ánh sáng lờ mờ, nhưng đường hành lang cứ mười bước

lại có một ngọn cung đăng chiếu rọi sáng như ban ngày, từ xa nhìn xuống, lấp lánh như hội lồng đèn, cảnh tượng kỳ tuyệt.

Phía tây bên ngoài tường hậu cung hơn mười trượng là nội uyển đèn đuốc sáng choang, nếu muốn đi về phía đó, khó còn hơn là lên trời.

Hầu Hi Bạch chau mày nói: "Làm sao mà chui qua được bức tường cao này?"

Khấu Trọng tỏ vẻ tự tin đáp: "Chỉ cần chúng ta tìm được tuyến đường Lý Uyên thường đi tới Ngự hoa viên, thì có thể bắt chước Lý Uyên ung dung đi lại thoải mái, chẳng lẽ mỗi lần xuất tuần Lý Uyên lại phải kinh động ngự vệ hậu cung sao? Lại đây!"

Ba gã nhờ bóng đêm và bóng cây trong đình các yểm hộ, cấp tốc phóng lên bức tường cao ở hoa viên phía đông hậu cung, từ đó nhảy lên một chạc cây lớn, quan sát toàn bộ tình huống trong hậu cung.

Hậu cung tổng cộng có chín đình viện, bố cục vuông vắn chỉnh tề, bốn góc đều có vọng lâu cao hơn ba mươi trượng, được canh gác kỹ càng. Theo bản đồ vẽ tay của Hầu Hi Bạch, tấm cung của Lý Uyên nằm chính giữa, thư trai nằm ở phía tây tấm cung. Bên trong cung cây cối um tùm, cảnh sắc tuyệt mỹ.

Có thể nhìn thấy bốn tổ ngự vệ quân đang đi tuần tra trên hành lang, nhưng cái bọn gã lo nhất là bọn thị vệ ẩn mình trong bóng tối.

Từ Tử Lăng quét mắt nhìn qua một lượt từ xa đến gần, nói: "Cho dù thân pháp của bọn ta nhanh đến mức nào, chỉ cần bọn thủ vệ trên vọng lâu không ngủ gật, bọn ta đành phải từ bỏ ý nghĩ nhảy qua tường mà không bị phát hiện. Lý Uyên chẳng lẽ có đường ra nào khác chăng?"

Khấu Trọng dùng kiến thức thổ mộc học từ Lỗ đại sư cẩn thận dò xét bức tường cao ngăn cách giữa hậu cung và hoa viên, ngoại trừ lối đi chính thức có người hộ vệ, những chỗ khác đều không có điểm gì lạ.

Hầu Hi Bạch chỉ về phía tây hậu cung nói: "Chỗ cây cối dày đặc này phía sau là ngự thư phòng của Lý Uyên, Lý Uyên nếu muốn xuất cung, có thể giả vờ vào ngự thư phòng làm việc, rồi theo bí môn lên vào ngự hoa viên. Sự suy đoán của ta xem ra cũng rất là hợp lý!"

Khấu Trọng hoan hỉ nói: "Hảo tiểu tử, may là có người!" Đột nhiên biến sắc đồng tai nghe ngóng: "Là tiếng động gì vậy?"

Từ Tử Lăng tập trung nhĩ lực lắng nghe động tĩnh ở hướng đó, rồi chau mày nói: “Đó là tiếng chó chạy.”

Khấu Trọng than: “Vậy thì chúng ta có thể khẳng định bí môn được thiết kế tại đó rồi, Lý Uyên không muốn thủ hạ biết được hành tung của y, do đó dùng ác khuyến canh phòng thư trai. Mẹ ơi, làm sao có thể vượt qua được mắt và tai linh mẫn của mấy vị cầu đại ca này chứ!”

Từ Tử Lăng cười nói: “Người hình như đã quên bọn ta đâu có sợ ngang nhiên ra mặt như vậy, chỉ cần lão ca người ra tay, dùng chút thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai, gặp chó điểm chó, chế trụ huyết đạo của tất cả bọn chúng là xong.”

Khấu Trọng phá lên cười sằng sặc: “Người lại chơi ta rồi.”

Quay sang Hưu Hi Bạch nói: “Thạch sư phụ huynh có chỉ huynh cách điểm huyết của chó hay không? Nhưng không được làm bị thương bọn chúng.”

Hưu Hi Bạch cười khố nói: “Trên giang hồ chỉ e chẳng có ai có biện pháp chế trụ chó canh cửa cả, không biết Mê hồn đan của Tào Tam có đưa lại hiệu quả như bọn ta mong muốn không?”

Sau một lúc tìm tòi tỉ mỉ, quả nhiên trời cũng chiều ý người, trên bức tường phân cách Ngự hoa viên và Ngự thư phòng kẻ bên đã phát hiện ra một hoạt môn.

Ba gã không dám gây ra tiếng động, sợ kinh động bọn ác khuyến kế cận. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại hợp tác lần nữa, dùng Trường Sinh khí kỳ dị tra xét hoạt môn.

Bức tường này dài khoảng nửa thước, làm bằng đá tảng, hai tên đại hán vạm vỡ chưa chắc đã làm lay chuyển được.

Khấu Trọng chỉ xuống chân tường, ý muốn nói chỉ có thể đẩy xuống thì mới mở được hoạt môn, đồng thời thò tay vào người lấy ra một viên Mê hương đan.

Khấu Trọng gạt đầu ra hiệu, Từ Tử Lăng cùng Hưu Hi Bạch theo hiệu lệnh của Khấu Trọng đồng thời chậm chậm đẩy hoạt môn hạ xuống.

Quả nhiên hoạt môn chìm xuống dưới, lộ ra một khe hở khoảng nửa phân, ba người đồng thời vận công thu nhỏ lỗ chân lông, đề phòng hơi người bay ra làm bọn chó sủa lồng lộn lên, thì bọn họ coi như uống công đi chuyển này.

Bọn ác khuyển bên kia tường phát giác ra điểm quái lạ, liền kéo tới trước hoạt môn, có lẽ là nghĩ rằng chủ nhân đã về, nhưng chuyện thế nào thì bọn chúng vĩnh viễn chẳng thể nào biết được.

Khấu Trọng bóp nát viên Mê hương đạn trong tay, khói có chứa mê hương từ từ tỏa ra, được chân khí của gã khống chế, từng chút từng chút một xuyên qua khe hở tuồn qua bên kia tường.

Gần như cùng lúc, phía bên kia truyền lại tiếng bọn chó sủa ngả lẩn quay xuống đất, Khấu Trọng mừng rỡ vui mê hương đạn còn lại xuống đất, cười nói: “Đại công cáo thành, không ngờ lại dễ dàng như vậy, may mà có bóng cây che khuất, nếu không bọn người canh gác trên vọng lâu mà thấy bọn chó nằm la liệt thế này thì sẽ có chuyện lớn đây.”

Cẩn thận lắng nghe một hồi, khẳng định bọn chó toàn thể đã ngã xuống, vội hạ hoạt môn xuống hoàn toàn rồi theo đó lên vào trong.

Ngự thư phòng của Lý Uyên thiết kế theo một kiểu kiến trúc riêng biệt, bốn bề cây cối rậm rạp che phủ, có hành lang khúc khuỷu phân cách với những lầu các khác, chia làm tiền trung hậu ba phần, phần phía trước là Nghị sự sảnh, bốn bức tường kê tủ hồng mộc chất đầy các cuộc văn kiện, chính giữa là thư trai, có hai bộ bàn ghế có thể nghỉ ngơi thoải mái đọc sách, bên trong là long trác nơi Lý Uyên xử lý các sự vụ trọng yếu, treo mấy bức tự họa, cùng với mấy đồ trân ngoạn cổ xưa, hay các loại cống phẩm từ dân gian tinh xảo, bố trí thanh nhã, tràn đầy khí vị sách vở.

Khấu Trọng chạy đến ngồi phịch trên long ỷ, quay ra nhìn hai người than: “Có thể ngồi lên chỗ này, coi như không uống một chuyến bồn ba.”

Hầu Hi Bạch dường như chẳng lưu tâm gì đến gã, hai mắt sáng rực quét qua một lượt, sau đó bắt đầu hăng hái tiến hành tìm kiếm bức họa ở mấy ngăn tủ để dọc theo tường.

Từ Tử Lăng không nhịn được cười đi đến bên cạnh long trác, nói: “Nếu để cho y tìm ra Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ, người phụ trách giữ chặt lấy y, ta sẽ chộp lấy bức họa để vào chỗ cũ.”

Khấu Trọng chỉ gác hai chân lên bàn, tay vươn ra tóm lấy cái ấn trên bàn, nói: “Trộm cái ấn này của Lý Uyên được không? Bảo đảm Lý Uyên sẽ nổi giận lôi đình, lật cả thành Trường An lên để tìm cho được Tào Tam.”

Từ Tử Lăng lắc đầu cười đáp: “Ngọc tử của hoàng đế làm sao có thể tùy tiện để trên bàn được, chỉ e đó chẳng qua là một cái ấn bình thường mà thôi.”

Khấu Trọng thử xem kỹ mấy chữ khắc trên ấn chương, một hồi sau thì đành bỏ cuộc, lắc đầu nói: "Mấy chữ này còn khó đọc hơn cả giáp cốt văn của Trường Sinh quyết nữa, Hầu tiểu tử mau lại đọc thử xem."

Hầu Hi Bạch bực bội quát: "Ta làm gì mà có thứ hứng thú đó bây giờ, còn không mau lại giúp một tay, không thì ta sẽ cần nhằn các huynh trọn đời luôn."

Khấu Trọng đang định trêu chọc gã, chợt trên mái nhà truyền lại tiếng leng keng khác lạ, sau đó là tiếng kim loại mài vào mái ngói, cuối cùng thì có tiếng một vật gì đó bằng kim loại lăn tròn trên mái ngói rồi rớt tòm xuống đất, phát ra một tiếng vang kinh tâm động phách.

Trong hậu cung Đại Đường trầm lặng trang nghiêm, âm thanh như vậy vang xa đến đâu thì khỏi cần phải nói.

Ba gã đưa mắt nhìn nhau, dựng đứng tóc gáy, nhất thời chẳng biết là chuyện gì xảy ra. Tiếng quát tháo chợt vang lên ở bên ngoài Ngự thư phòng.

Ba người la thầm không ổn, chẳng khác nào rơi vào cơn ác mộng.

Chuyện bọn họ sợ nhất cuối cùng cũng đã phát sinh.

- o O o -